

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У. 5824/16
02.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Владимир Костић, адвокат из Београда, ул. Жарка Зрењанина бр. 2/1, против тужене Агенције за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће, ради поништаја решења број IX-34-1200/2014-04 од 02.10.2015. године, у предмету дисциплинских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Агенције за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће, број IX-34-1200/2014-04 од 02.10.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужена Агенција за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће, да тужиоцу А.А. из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, ставом 1. диспозитива, А.А., стечајном управнику из ..., лиценца бр. ..., изричу се мера новчана казна у износу од 100.000,00 динара због тога што:

1. обављајући дужност стечајног управника континуирано је ускраћивао сарадњу овлашћеним лицима Агенције, односно онемогућио је Агенцију у вршењу стручног надзора и то тако што:

- у предметима стечајних дужника: “Б.Б.” д.о.о. у стечају из ..., Ст. бр. 504/2010; “В.В.” а.д. из ..., Ст. бр. 114/10; “Т.Г.” а.д. у стечају из ..., Ст. бр. 318/12; “Д.Д.” д.о.о. у стечају из ..., Ст. бр. 57/2011; “Ђ.Ђ.” д.о.о. у стечају из ..., Ст. бр. 17/2012; “Е.Е.” д.о.о. у стечају из ..., Ст. бр. 248/2012; “Ж.Ж.” д.о.о. у стечају из ..., Ст. бр. 54/2012 и “З.З.” а.д. у стечају из ..., Ст. бр. 143/2012, који се воде пред Привредним судом у Панчеву није поступао по налозима супервизора и тако што се није изјаснио по позиву супервизора од 25.09.2014. године, нити је доставио тражени извештај о активностима стечајног управника на уновчењу имовине стечајних дужника, као и што је онемогућио вршење заказаног ванредног непосредног надзора над радом стечајног управника,

- у предмету “И.И.” д.о.о. у стечају из ..., који је вођен пред Привредним судом у Панчеву под бројем Ст. бр. 13/08 и закључен дана 23.12.2011. године, није поступио по налогу супервизора и није се изјаснио на околности из притужбе, па супервизор Агенције није утврдио комплетно чињенично стање по предметној притужби, чиме је прекршио одредбе члана 3в тачка 1) и члана 3ђ Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника (“Службени гласник РС” бр. 84/04 и 104/09).

2. обављајући дужност стечајног управника у предмету стечајног дужника “В.В.” а.д. у стечају из ..., који се води пред Привредним судом у Панчеву 2 Ст. бр. 114/10:

- ангажовао је Ј.Ј. ради окончања започетих послова без сагласности стечајног судије, а при томе са истом није закључио уговор о делу у писаној форми, чиме је прекршио одредбе члана 27. став 4. и 5. Закона о стечају (“Службени гласник РС” бр. 104/09, 99/11-др. Закон и 71/12-Одлука УС), а у вези члана 199. став 4. Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 24/05, 61/05 и 54/09), као и одредбе члана 2. и 3. Кодекса етике за стечајне управнике (“Службени гласник РС” бр. 11/10), а што је оцењено као тежа повреда дужности стечајног управника у смислу члана 3ђ и 3е Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника.

Ставом 2. диспозитива оспореног решења стечајни управник А.А. је обавезан да изречену новчану казну плати у року од 15 дана од дана пријема овог решења на уплати рачун јавних прихода означен у диспозитиву и као доказ о уплати достави Агенцији за лицензирање стечајних управника.

Тужбом, поднетом Управном суду преко пуномоћника дана 05.04.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом предвиђених разлога. Наводима тужбе указује да се ради о стечајним поступцима на којима је радио као стечајни управник до престанка овог његовог статуса дана 23.11.2014. године, с обзиром да није продужио лиценцу, а није ни могао да је продужи због изречене енормне и неоправдане новчане казне од 1.000.000.00 динара од стране туженог решењем од 01.10.2013. године које је поништено пресудом Управног суда 16 У. 19495/13 од 04.09.2015. године и предмет враћен Агенцији на поновно одлучивање. Наводима тужбе указује да су најбитније и најрелевантније чињенице да је у свим набројаним предметима достављао редовне извештаје туженој Агенцији а преко ЕРЦ-а у складу са Законом о стечају, тако да су супервизори и те како могли да имају комплетан увид у рад тужиоца у овим предметима; да је редовне извештаје достављао и поступајућем стечајном судији Привредног суда у Панчеву који није имао примедбе на рад тужиоца у овим предметима и да ни у једном од наведених стечајних предмета није дошло до парнице која би била проузрокована поступцима или наводним грешкама тужиоца као стечајног управника. Указује да је са Косаром Јанковић

закључен уговор након сагласности поступајућег стечајног судије и да су све обавезе поводом таквог уговора о делу приказане у финансијским извештајима стечајног управника а да је до притужбе дошло по престанку ангажовања Ј.Ј. по том уговору, јер је одбила да прими решење стечајног управника о престанку њеног ангажовања. Надаље указује да је стечајни поступак над д.о.о. “Агрожив комерц” закључен још 23.12.2011. године а да се притужба подноси 10.04.2014. године као и да је правно питање када уопште застарева гоњење стечајних управника за почињене лакше или теже повреде дужности и да ли постоји нека релевантна или апсолутна застарелост гоњења оваквих деликата или они могу да буду гоњени и кажњавани и низ година након престанка својства стечајног управника. Такође указује да и поред свих ангажовања није успео да прода имовину наведених предузећа и намири стечајне повериоце, а да је због избивања тужиоца на терену у више општина на којима су била смештена седишта стечајних дужника било отежано и ревизорима Агенције да ступе у контакт с њим или нису били довољно упорни у тој намери. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење а тужиоцу призна и досуди трошкове поступка и то за таксу на тужбу и пресуду по одмерењу суда и за састав тужбе по адвокатској тарифи износ од 36.000,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и понављајући те разлоге, предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 3д Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника („Службени гласник РС“, бр. 84/04...104/09) прописано је да се у случају да је у извештају супервизора утврђено постојање неправилности у раду стечајног управника и предложено покретање дисциплинског поступка, супервизор доставља извештај стечајном управнику и дисциплинском већу, као и подносиоцу притужбе уколико је испитивање рада започето по притужби трећег лица. Уз извештај супервизора дисциплинском већу достављају се и списи предмета ради спровођења дисциплинског поступка (став 1.). Дисциплинско веће на основу извештаја из става 1. овог члана покреће дисциплински поступак против стечајног управника (став 2.). У дисциплинском поступку стечајном управнику се мора омогућити да се изјасни о свим наводима из извештаја супервизора и да изнесе чињенице и околности од значаја за одлуку дисциплинског већа (став 3.). Ако дисциплинско веће утврди да није било неправилности у раду стечајног управника, донеће решење о обустави поступка (став 4.). Ако дисциплинско веће утврди да су постојале неправилности у раду стечајног управника, решењем ће изрећи једну или више мера из члана 3а став 3. овога закона (став 5.). Решење из става 4. и 5. овога члана достављају се стечајном управнику и супервизору који је вршио стручни надзор, као и подносиоцу притужбе уколико је испитивање рада започето по притужби трећег лица (став 6.). Решење из става 4. и 5. овога члана су коначна и против њих се може покренути управни спор (став 7.).

Дисциплинско веће доноси одлуке већином гласова свих чланова, осим у случају одлуке којом се изриче мера одузимања лиценце која се доноси једногласно (став 8.).

Одредбом члана 3в Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, прописано је да су стечајни управници и лица запослена или ангажована у канцеларији стечајног управника дужна да: 1) супервизору омогуће несметано предузимање радњи из члана 3а став 2. овог закона. Одредбом члана 3ђ истог закона, прописано је да повреде дужности стечајног управника могу бити лакше или теже повреде дужности (став 1.). Лакшом повредом дужности у смислу овога закона сматрају се мањи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај које немају значајан негативан утицај, нити последице на стечајну масу, повериоце и трећа лица (став 2.). Тежом повредом дужности у смислу овога закона сматрају се већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај који имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу, повериоца или трећа лица. Тежом повредом дужности сматраће се и непоступање по налогу супервизора као и поновљено и континуирано ускраћивање сарадње овлашћеним лицима Агенције, односно онемогућавање Агенције у вршењу стручног надзора (став 3.). Одредбом члана 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника прописано је да се у случају лакше повреде дужности дисциплинско веће може изрећи опомену, јавну опомену и новчану казну. Новчана казна се може изрећи у износу од 10.000,00 до 100.000,00 динара, а у случају понављања лакше повреде у износу до 200.000,00 динара (став 1.). У случају теже повреде дужности дисциплинско веће може изрећи јавну опомену, новчану казну и меру одузимања лиценце. Новчана казна се може изрећи у износу од 100.000,00 до 1.000.000,00 динара (став 2.).

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је одлуку као у диспозитиву тог решења донео јер је ценећи сваку појединачну повреду, као и све заједно, закључио да се у конкретном случају ради о тежој повреди дужности, јер је недостављањем података о стању стечајне масе и несачињавањем кварталних извештаја на свеобухватан начин као и онемогућавањем супервизору Агенције приступ канцеларији стечајног управника, у непосредном надзору, тужилац као стечајни управник онемогућио је Агенцију у обављању стручног надзора над његовим радом а наведене чињенице стечајни управник није ни спорио током поступка, те је дисциплинско веће оценило да су његови наводи да се није јављао на телефонски позив супервизору Агенције због оптерећености великим бројем предмета без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, с обзиром да је његова законом прописана обавеза да супервизору омогући несметано предузимање радњи ради вршења надзора. Тужени је одлучујући о санкцији нашао да је у конкретном случају потребно изрећи меру новчану казну јер постоји појачана одговорност стечајног управника који је повредио императивне одредбе закона. Према разлозима из образложења оспореног решења, наводи се и да је дисциплинско веће констатовало да је решењем директора Агенције V-19-1187/2014 од 27.11.2014. године, утврђено да је А.А. брисан из именика стечајних управника јер му је лиценца за обављање послова стечајних управника истекла 23.11.2014. године а није поднео захтев за обнављање лиценце. Дисциплинско веће налази да је та чињеница без утицаја на овај поступак с обзиром на то да су предметни дисциплински поступци покренути за време док је А.А. имао лиценцу за

обављање послова стечајног управника и да се ради о неправилностима које су почињене у време када је именовани имао лиценцу за обављање послова стечајног управника из кога разлога чињеница да није обновио лиценцу не може утицати на одговорност за радње које је извршио у време када је имао лиценцу.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на његову штету, будући да су по оцени суда, тим решењем учињене повреде правила поступања прописане одредбама чл. 198. став 2. и чл. 199. став 2. Закона о општем управном поступку, на чију сходну примену у поступку стручног надзора упућује одредба члана 3з Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. Наиме, дисциплински поступак је пенални поступак, а начело легалитета подразумева да нико не може бити позван на дисциплинску одговорност нити дисциплински кажњен за повреду радне или службене дужности која није изричито као таква прописана законом. Диспозитив решења донетог у управном поступку мора бити јасан и одређен. Да би одлука донета у дисциплинском поступку била јасна и одређена, по оцени суда, из диспозитива се мора видети ко је учинилац дисциплинске повреде, за коју радњу извршења се води дисциплински поступак са тачним чињеничним описом када и како је та радња извршена, законску одредбу која садржи биће повреде из које произлази да наведена радња за коју се поступак води представља законом прописану повреду дужности односно обавезе која је законом прописана као дисциплинска повреда и која је том радњом или пропуштањем извршена, као и дисциплинску санкцију која се изриче учиниоцу, при чему правилност одлуке из диспозитива мора да произлази из правних прописа и разлога садржаних у образложењу истог решења.

У конкретном случају, диспозитив оспореног решења није јасан и одређен, јер не садржи конкретан и тачан чињенични опис радње извршења која се тужиоцу ставља на терет, са којих разлога по оцени суда, из датог чињеничног описа не произлази да наведене радње представљају законом прописану повреду дужности односно обавезе која је законом прописана као дисциплинска повреда и која је том радњом или пропуштањем извршена. Наиме, из чињеничног описа радњи извршења дисциплинске повреде који се тужиоцу стављају на терет тачком 1. диспозитива, се не види када, како и у ком предмету конкретно, тужилац није поступио по налозима супервизора, када и који извештај о активностима на уновчавању имовине и ког стечајног дужника тужилац није доставио, који ванредни непосредни надзор над радом стечајног управника је тужилац онемогућио и како, те по ком налогу супервизора и по чијој притужби тужилац није поступио и није се изјаснио у предмету “И.И.” д.о.о. у стечају из ..., који је вођен пред Привредним судом у Панчеву под бројем Ст. бр. 13/08 и закључен дана 23.12.2011. године. Такође, у тачки 1. диспозитива оспореног решења није садржан степен повреде дужности стечајног управника, у конкретном случају, а што је од битног утицаја, с обзиром да према одредбама члана 3ђ Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, ове повреде могу бити лакше или теже, а сагласно члану 3е истог закона, у зависности да ли се ради о лакшој или тежој повреди дужности стечајном управнику могу се изрећи мере прописане у тој законској одредби.

Надаље, по оцени суда, из разлога датих у образложењу оспореног решења и доказа који се налазе у достављеним списима не произлази правилност

одлуке дате у диспозитиву и правилност закључка туженог да су у конкретном случају испуњени услови за покретање и вођење дисциплинског поступка, утврђивање дисциплинске одговорности и изрицање законом прописане санкције. Ово из разлога што у образложењу оспореног решења нису садрже чињенице и разлози из којих се може закључити када је покренут дисциплински поступак за повреде дисциплинске дужности које се тужиоцу стављају на терет, већ тужени уопштено наводи када је сачињен извештај супервизора са предлогом за покретање дисциплинског поступка. При томе се у списима предмета туженог, који су достављеним суду уз одговор на тужбу, налази извештај супервизора заведен под бројем IX бр. 34-1200/2014 од 28.11.2014. године, а из образложења оспореног решења произлази да је тужиоцу престала лиценца и својство стечајног управника 23.11.2014. године. Како је одредбама члана 3д Закона о лиценцирању стечајних управника, прописано да дисциплински поступак против стечајног управника покреће дисциплинско веће на основу извештаја супервизора, то је наведено од битног утицаја на правилност и законитост решавања, јер се не може прихватити као правилно закључивање туженог да се ради о дисциплинским поступцима који су покренути за време док је тужилац имао лиценцу за обављање послова стечајног управника.

Поред изнетог, образложење оспореног решења садржи контрадикторне разлоге у односу на дисциплинску повреду из тачке 2. која се тужиоцу ставља на терет а која се односи на радно ангажовање Ј.Ј.. Ово будући да тужени наводи да тужилац као стечајни управник није закључио уговор у писаном облику са наведеним лицем, а затим да се није изјаснио о начину раскида уговора, те потом да није доставио сагласност стечајног судије без које не може да ангажује стручна лица, али да је приказао обавезе по основу уговора о делу као исплате са текућег рачуна стечајног дужника по истом основу за наведено лице. Код наведеног се из датих разлога не може закључити да ли се дисциплинска повреда односи на поступање у вези са закључењем уговора о делу или на поступање супротно закону у смислу незаконитих исплата са текућег рачуна стечајног дужника, а следствено томе и правилност одлуке из тачке 2. диспозитива у којој се као чињенични опис радње извршења наводи повреда одредаба Закона о стечају и Закона о раду.

Са наведених разлога, налазећи да су учињене повреде правила поступања прописане наведеним одредбама чл. 198. став 2. и чл. 199. став 2. Закона о општем управном поступку, од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, Управни суд је на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, а тужени орган је дужан да у поновном поступку отклони повреде правила поступања на које му је указано овом пресудом, које су обавезујуће у смислу члана 69. став 2. истог закона.

Суд је одлуку као у ставу II диспозитива ове пресуде донео на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. и 155. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима и тужиоцу признао трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката и на име судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и пресуду у износу од 980,00 динара, што укупно износи

17.870,00 динара, док трошкове до траженог износа од 36.000,00 динара за састав тужбе није признао будући да нису одмерени у складу са Адвокатском тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.11.2018. године, 15 У. 5824/16

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ